

skrænke mig, og i øvrigt anbefale Forslaget, som det foreligger, til uforandret Vedtagelse.

Steffensen: Jeg er ganske enig med den ærede foregaaende Taler (Madsen-Mygdal) i, at vi skulle handle varsomt med vore finansielle Forhold og sørge for at holde os paa den rigtige Side af Balancen. Jeg blev derfor glad, da jeg saa Finanslovforslaget forelagt i Aar og fandt, at det viste et Overskud paa 70,000 Kr. Det viste, at vi vare paa den rette Side, men mindre behagelig overrasket er jeg bleven ved de senere Behandlinger i Folketinget. Ved 2den Behandling gik ikke blot dette Overskud tabt, men vi naaede ned paa et Underskud af 724,000 Kr., og ved 3die Behandling naaede vi yderligere ned til et Underskud af 2,040,000 Kr., og hertil kommer, som det jo allerede er fremhævet, at navnlig § 28 vil medføre en endnu større Nedgang. Ved at se den Behandling, Forslaget har faaet i Folketinget, kom jeg til at tænke paa, hvad man lærte os tidligere om Grunden til, at Finansloven skal behandles først i Folketinget. Man sagde, at Grunden dertil er den, at i dette Ting kunne vi formode den største Sparsommelighed med Statens Midler; Regeringen vil i Reglen stille Finanslovforslaget noget højt op for at have rigelige Midler, men i Folketinget vil man nok lære Regeringen at indskrænke Beløbet. Det er underligt saa at se, at det gaar i den stik modsatte Retning. Jeg vil nu ikke lægge hele Skylden herfor paa Folketinget, thi en væsentlig Del af Skylden har utvivlsomt Regeringen, der bliver ved at komme med Krav paa ny Bevillinger lige til det sidste, ja, undertiden lige til bagefter, at Finansloven er vedtagen og underskrevet. Man vil saaledes se, at er Underskuddet blevet stort ved 2den Behandling, er det blevet 3 Gange saa stort omtrent ved 3die Behandling. Det er en forkert Maade, man der er kommen ind paa, og det er forkert af Folketinget, at det finder sig i, at der kommer store Bevillinger frem lige til Slutningen. Der burde sættes en Stopper derfor, og den ærede Regering er i Virkeligheden nærmest til selv at gøre det. Jeg gad vide, hvad det var blevet til, hvis det var foreskrevet, at vi ikke blot skulde have 3 Behandlinger af Finansloven nede i Folketinget, men at vi ogsaa skulde have en 4de Behandling. Jeg er sikker paa, at Bevillingerne vilde blive ved at vokse lige til det sidste. Ja, jeg kan dokumen-

tere det; thi naar vi se paa Tillægsbevillingsloven, haves der et Eksempel paa, at man er bleven ved at fortsætte Finanslovbehandlingen, efter at Loven var vedtagen og underskrevet af Kongen. Finansloven blev i Fjor underskrevet den 29. Marts, men i en Skrivelse af 4. April henvendte Marineministeren sig til Finansudvalget om at faa en Bevilling paa 200,000 Kr. Det omtales Spalte 2857—2858 i Tillæg A. under F. A. 2., og deri hedder det, at han henvendte sig med Forespørgsel, om Finansudvalget kunde give sit Samtykke til, at de 200,000 Kr. maatte anvendes. Dette Samtykke fik man, og i Henhold dertil har man sikkert brugt de Penge og saa opført dem herpaa. Det er en Slags 4de Behandling af Finansloven, og jeg finder det meget uheldigt, hvis man kommer ind derpaa, at en Minister kan henvende sig til Folketingets Finansudvalg og faa en Forsikring om, at det vil ikke have noget imod, at der tages en saadan Bevilling, og saa faar han den bagefter puttet ind paa Tillægsbevillingsloven, thi da er den hele Afgørelse foregribet. Jeg vil meget henstille, at man kommer bort derfra, og hvis det ikke skulde lykkes Regeringen selv at komme bort derfra, mener jeg, at dette Ting maa være forpligtet til at tage denne Sag i sin Haand og glatvæk nægte saadanne Bevillinger, der komme frem paa den Maade, uden al nærmere Undersøgelse af Sagen.

Imod den meget omtalte Anmærkning paa Krigsministerens Budget har jeg ikke noget at indvende. Det er sagt, at den er givet paa 3 Aar, og at dette er en Urimelighed. Ja, men det er saaledes at forstaa, at den er givet i Aar, den er givet paa den kommende Finanslov, som kun gælder 1 Aar, men der er stillet i Udsigt, at hvis det er det samme Folketing og det samme Landsting, vil man vedtage den gennem 3 Aar. Jeg ser ikke, at der er noget urimeligt i, at man markerer, at dette er Forudsætningen. — Jeg finder det rigtigt, at den højtærede Krigsminister har den Frihed, som der gives ved denne Anmærkning, og jeg vil haabe, at de Erfaringer, som man gør, maa føre til, at man noget mindre vilde specialisere paa Budgetterne, jeg tror, det er urigtigt overfor Administrationen, som man skal lade have saa vidt muligt fri Hænder til at gøre det fornuftige. Jeg har saaledes ikke noget imod, at denne Anmærkning bliver staaende, saaledes som den staar.

Der blev lejlighedsvis ogsaa nævnet den lille Bevilling af 500 Kr. aarligt til